

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Cap. XXV. De Synodo Tyri, deque temeraria sancti Athanasii depositione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

δὲ τὸ αὐτὸ εἶναι αὐτὸν, ἔκανον πολλὰ ποιῆσαι τὴν θεοσκίαν, παρ' οἷς πρῶτ' αὐτὸς ἐδίδξε τὸ χριστιανῶν ὄνομα, καὶ σπέρμα παρέχετό τ' ἐν δόγματι μελέσιος· ὃ δ' ἐφραζόμενος πάλιν εἰς ἰνδοὺς ὑποσέφασα, λέγει αὐτὸς ἔτον διελθεῖν τὴν ἱερουσαλὴμ μελεθρεῖν, ὡς ἐπαίνεθ' αὐτῷ παύλων τῶν αὐτῶν περιεθέντων, ἐχ' ἠπὸν ἡ τέρας ὄλεος θαυμαζέσαι καθότι καὶ ἐπιστημῶτα ἄλλον ὁ θεὸς ἀπέφινε, πολλὰς καὶ ἄδρα δόξας ἰάσεως, καὶ σημεῖα καὶ τέρατα δὲ αὐτῶν δημοκρεγῆσας· ἢ μὴν δὴ παρ' ἰνδοῖς ἱερουσαλὴμ ταυτὴν ἔχεν δεχθῆναι.

A ad hoc esse intelligens, & ad religionem illic propagandam idoneam, ubi & Christianorum nomen primus patefecisset, & religionis semen sparsisset, Frumentius igitur ad Indos reverfus, illic tanta cum laude sacerdotium gefisse fertur, ut ab omnibus qui ejus periculum fecissent, non minus predicaretur quam Apostoli predicari solent. Nam & ipsum Deus celeberrimum reddidit, multis curationibus admirandis, signisque & prodigiis per eum factis. Hujusmodi fuit initium Episcopatus apud Indos.

Κεφ. κε΄.

CAP. XXV.

Περί τῆς ἐν τυρῷ συνόδου, καὶ περὶ τῆς παραλύου καθάρσεως τῆς ἀγίας ἀθανασίου.

De Synodo Tyri, deque temeraria sancti Athanasii depositione.

Αθανασίῳ ἡ πάλιν αἰ τῶν ἐναντιῶν ἐπιβουλαὶ ἀνεκίωεν παράγμματα, καὶ μίσθ' αὐτῶν τῷ βασιλεῖ καλοκδιόαζε, καὶ καθήγου ἐπιπήγερε πλὴθ' παρ' ὠνόχλεμεν ὁ βασιλεὺς, συνόδον ἤγειρεν ἀποστάξεν ἐν κισσαρείᾳ τῆς παλαιστίνης· εἰς ἣν κληθεῖς, ἐχ' ὑπήκασεν, δισέβει τ' τῆς ἐπισκόπου, καὶ τ' νομοθεσίας, καὶ τ' ἄμφ' αὐτοὺς δέσασα τὴν σωφροσύνην ἀλλὰ ὅτε μὴν, καίτοι σιωπῶν ἀνακαθόμενος, ἀμφότες τειράκοντα μύρια ἀνεσάλετο μὲν τὰ ταῦτα σφοδρῶς ἐβλαδέες, ἦσαν εἰς τυρὸν ἐντα δὴ συνελθόντες πολλοὶ τῶν ἀνα τὴν ἐπίσκοπων, ἀπὸ δὸν αὐτὸν τὰς διδύνας ὑπέχεν τῶν κατηγεμμένων καθήγουρεν δὲ αὐτῶν τ' μέρεσ' ἰωάννης, καλλίνικος Ἐπίσκοπος, καὶ ἡγεμον τισ, ὅτι μυσικὸν πόθηλον συνέτριψεν, καὶ ἐπισκοπικὸν κατέειλε θεῖον καὶ ἰερὸν ἀποστέρον ὄντα, πολλὰς καθάρσεις, καὶ συκοφανήσας πρὸς ὑγῖον τὸν αἰγυπτίαν ὑπαρχον ὡς βασιλικὰς εἰκόνας λιθάσθηα, δεσπομῶθρον οἰκῆν παρὰ κδιόασε καλλίνικον δὲ ὡς ἐπίσκοπον ὄντα ἐν πλησίον τῆς καθόλης ἐκκλησίας, καὶ μὲν ἀλεξάνδρου συναγόμενον, κατέειλεν ὅτι γέ, φησι, παρητέτα κοινωνεῖν ἀπῶ, εἰ μὴ περὶ εἰρηνοει τὸ συντελεῖται ἰσωνομῶς μυσικῶ ποηεῖα μάχου δέλιαι πρὸς βύβειας ἀφρημένω

A Athanasio vero adversariorum infidiae rursus negotia comparant; rursus Imperatoris odium, rursus accusatorum multitudinem adversus eum excitarunt. A quibus assidue interpellatus Imperator, apud Caesaream Palaestinae Synodum fieri iussit. Ad hanc Synodum vocatus Athanasius, non paruit, Eusebii urbis illius Episcopi, & alterius Eusebii Nicomediensis, aliorumque qui cum illis erant, fraudulentiam veritus. Sed tunc quidem, quamvis venire compelleretur, triginta circiter mensium spatio profectioem suam distulit. Postea vero majore vi adhibita, coactus Tyrum venit. Illic multi Orientalium partium Episcopi in unum congregati, jubent eum objectis criminibus respondere. Accusabant autem illum, ex parte Joannis Callinici Episcopi, & Ischyri quidam, quod mysticum poculum confregisset, & Episcopalem Cathedrali subvertisset: quodque hunc ipsum Ischyrium qui Presbyter erat, saepenumero in vinculis detinisset, eumque calumniatus apud Hyginum praefectum Aegypti quod Imperatoris imagines saxi appetierat, in carcerem trudi fecisset. Callinicum vero Episcopum Ecclesiae Catholicae apud Pelusium, qui cum Alexandro collectas celebraverat, deposuisset, eo quod communicare cum ipso recusaverat, nisi prius de mystico poculo quod contractum ab ipso suspicio erat, sibi satisfactum fuisset. Et Marco cuidam qui Presbyterii dignitate exutus

fuerat, Ecclesiam Pelusii regendam
 commisit: ipsum vero Callinicum mi-
 litarem custodiam & tormenta ac judi-
 cia subire fecisset. Euplus praeterea, Pa-
 chomius, Isaac, Achilles & Hermaeon
 Episcopi partis Joannis, eum de verbe-
 ribus illatis accusabant. Omnes porro
 in commune ei objectabant, quod quo-
 rundam perjurio ad Episcopatum per-
 venisset, cum omnes Episcopi prius con-
 sensissent, ut nullus ordinaretur, ante-
 quam objecta sibi crimina coram ipsis
 diluisset. Et ipsos quidem ab eo de-
 ceptos, idcirco à communionem ejus re-
 cessisse: illum vero nequaquam digna-
 tum esse ipsis satisfacere, sed vi ipsos
 cogere, & in carcerem coniecisse. Post-
 hac accusatio de Arsenio iterum agita-
 ta est. Et ut fieri solet in insidiis quæ
 ingenti hominum studio comparantur,
 etiam ex numero eorum qui amici pu-
 tabantur, insperati prodibant accusato-
 res. Lectus est etiam libellus popula-
 rium acclamationum, quasi plebs Alex-
 andriae propter illum ad Ecclesiam
 convenire detestaret. Athanasius au-
 tem cum jussus esset causam dicere, fre-
 quenter in judicium progressus, ex cri-
 minibus sibi illatis alia diluit: aliis ut re-
 sponderet, dilationem petiit. Harebat
 porro anxius animi, cum & accusatores
 cerneret judicum gratia subnixos, &
 multos contra se testes ex Aritiac Meli-
 tii sectatoribus comparatos, & calum-
 niatoribus suis veniam dari in iis crimi-
 nibus, in quibus ipse superior esset: ac
 præcipue in causa Arsenii, cujus bra-
 chium maleficii causâ excidisse accu-
 sabatur. Et in causa cujusdam mulier-
 culæ, cui munera dedisse libidinis cau-
 sâ arguebatur, noctuque invitam
 compressisse. Quarum utraque accu-
 satio ridicula deprehensa est & calum-
 niæ plena. Nam cum mulier seden-
 tibus in judicio Episcopis ista objice-
 ret Athanasio, Timotheus Alexandri-
 nus Presbyter eidem Athanasio adstant:
 Sic enim inter ipsos occulte convene-
 rat, mulieri ita respondit: Egone, mu-
 lier, tibi vim intuli? tum illa nonne tu,
 inquit, simul tempus & locum addens
 in quo compressa fuerat. Arsenium ve-
 ro quod attinet, cum Athanasius in
 medium adduxit, ambasque ejus man-
 us integras judicibus ostendit: petiit-
 que ab illis, ut accusatores judicium
 subirent de brachio quod attulerant.

Α τὴν πληροσὶ ἐκκλησίαν ἐπέτρεψεν ἀ-
 τὸν δὲ καλλινίκον στρατιωτικῆς φρεσὸς καὶ
 αἰκισμῶν καὶ δικαστηρίων τοιαυτῶν
 ἐποίησε καὶ ὀπλῆς δὲ καὶ παχώματος, καὶ
 ἰσαὰκ καὶ ἀχιλλῆος ἱεραίων, τῶν ἀμφοτέρων
 ἰωάννην ἐπίσκοποι, πληγῶν αὐτῶν κατήγε-
 ρεν· κοινή δὲ πάντες ὡς δι' ἐπιτοκίας τῶν
 εἰς τὴν ἐπισκοπὴν παρελήθην, ὑποθεμε-
 νῶν πάντων μηδὲν ἄριστον, περὶ τῶν
 αὐτοῖς ἐγκλήματα διαλύσωσιν ἀποσώσωσιν
 δὲ διὰ τὸ αὐτὸς ἀπαληθύνειας, τῆς περὶ
 αὐτὸν κοινῆς· τὸν δὲ μὴ ἀξιῶσαι πύσαι
 ἀλλὰ βιάζεσθαι, καὶ δεσποτικῶς αὐτῶν
 ἐμβαλεῖν ἐπὶ τῆτοις τε καὶ τὰ κατ' ἀρ-
 σένιον ἀνεκινεῖτο· καὶ οἷα φιλεῖ ἐν σπεδῶν
 μὲν ἐπιβλαῖς, ἀπεσοδόκησι καὶ τῶν
 μιζερῶν φίλων, ἀνεφύοντο κατήγοροι
 καὶ γεγραμμάτων ἀνεγνωσκέτο δημοτικῶν
 ἐκδοσέων, ὡς τῶν ἀνα τὴν ἀλεξάνδρειαν
 λαῶν δι' αὐτὸν ἐκκλησιαζέον μὴ ἀνεχόμε-
 νων· ὁ δὲ ἀθανάσιος ἀπολογησάμενος περὶ
 σαχθεῖς, προσελθὼν πολλὰς εἰς τὸ δικασ-
 τήριον, τὰ μὲν τῶν ἐγκλημάτων ἀπέσει-
 ῶσεν, τὰ δὲ, περὶ ἐπίσκοπον ὑπέθεσεν ἵπ-
 σεν ἡπόρη Ἰλίαν, καὶ τὰς κατήγορους τῆς
 δικασταῖς ὄρων κεχαρισμένους, καὶ μαρ-
 τῆρας πολλὰς κατ' αὐτῶν παρεσκευασμένους
 ἐκ τῶν ἀρσένιος καὶ μελίτιου φρονεῖων, καὶ
 τὰς συκοφαντίας, ἐφ' οἷς ἐγκλήμασι ἐμαρ-
 τῆρῶν ἀρσένιος ἀξιζόμενος· καὶ μάστιγα ἐπὶ τῶν
 ἀρσένιον γραφῆ, ἔγχετο ἕνεκα κατήγορον
 τὸν βραχίονα ἐκτεμεῖν καὶ γυναῖκα τῆς αὐ-
 ρῆς ἐπὶ ἀσελγείᾳ δεδωκέναι, καὶ νυκτὸς αὐτῶν
 συνδιαφθαρήναι ἐνεκαλεῖτο ἑκάστην γε-
 νελίαν ἐφ' ἑαυτῆς, καὶ συκοφαντίας ἀναπλά-
 σεν· ἐπὶ δὲ συνλεγμένων ἐπισκόπων κατήγο-
 ραὶ ταῦτα ἠγνώθη, παρεστῶς ἀθανασίῳ τιμω-
 ρῶν ἀλεξάνδρου παρεστῶτος, ὡς αὐτοῖς λα-
 σεν ὑπολαβὼν περὶ τὸ γυναικῶν
 ἐγὼ σε, ἔφη, ἐβίασάμην ὡ γυναικῶν· ἡ δὲ
 ἔσθ, καὶ ἐπὶ λέγουσα καὶ ἔπειτα ἐν
 βεβίασ' ἀρσένιον ἢ, εἰς μέσον παρηγο-
 ρῶν καὶ ἀμφοτέρων ἀρσένιος αὐτῶν χεῖρας ἀπέ-
 τῶν δικασταῖς καὶ εἰς αὐτῶν διδόντας ὑπὸ
 τοὺς κατήγορους ἔπεφερον τὸ βραχίονα
 ἐπὶ

CONSTANTINUS.

ετυχε γδ δρσενιου οσαυτα η θειοθεν ελαυνο-
 μειου η ως λεγειαι υπο τω επιβελων αθα-
 νασιου κρυπιομηνου, αναγγειλαιος τε δι-
 αυλον κωδινευεν τον επισκοπον, αποδρας νυκ-
 των, και παρο μιας τε δικασηεις καλαρας
 εις τυρον εκαλεσε δε εγγλημαλ ουδε λυ-
 θησεν, ως μηδεν απολογιας προσεδηθη-
 ναι, το μνι πρωτον, ως οίμαι, επι προφασσ
 διδεν τε μη χρωμαι ετως αιχρον και γε-
 λωιδες προγμα επι συνοδα αναγραφει-
 σται, οσα εμφορειται τοις πεπραγμηνοις
 παρσ ο το δευτερον ηρκεσιν εις απολογιαν
 τοις κληγοροις ειπειν, ως πλεσιανος τις
 επισκοπος των υπο αθανασιον, καλα προ-
 ραξην αυτη τλω δρσενιου οικιαν κατεφλε-
 ξε και κιονι προσδησας, και ιμασιν αι-
 κισαμεν ου, εν οικισκω καθεριξε δια θυ-
 ρου δε αποδρασαι τετον και επφδη ζη-
 τησεν λω, επι χρονον λαθειν κρυπιο-
 μηνου μη φανομενον δε, εικοτως απο-
 θανειν νομιδωμαι και οια γε επιφανη
 αυδρα η ομολογητην, οι αμφι τον ιωαννου
 επισκοποι εζητην αυλον, προσιοντες τοις
 δεροσι ταυτ εν λογιζομεν αθανασιου
 σιου, πειδεις λω αμα δε υφωρατο,
 μη κωρον ευρηντες οι επιβουλευοντες,
 λαθερα ανελασιν αυλον μεβα πολλας δε
 σινδρας, θορυβε και ταραχης εμπληθεν-
 τω τε συλλογα, κεκραγοτων τε των κα-
 τηγορων και τε πε το δικασηειον πληθυσ,
 παση μηχανη χρωμαι αυλον εκποδων ποιεν
 εισηλια, και βιαιον, και ιερωσινης ανα-
 ερω δεισαντες οι παρσ τε βασιλειωσ προσ-
 τεταμηνου παρεναι τη συνοδω ευλαξιασ
 σια, μη, ως εικος, εν σασφ καλαδραμον-
 τε, αυδοχρεσ αυτη χρωμαι, λαθερα αυ-
 τον υπεξηγαγον τε δικασηεις ο ο, λο-
 γισαμεν οσα ακινδνον αυτω διατελεσαν,
 εν τυρω, ετε ασφαλές δικασαδ παρσ πλη-
 θω και ηγορων παρσ δικασαισ εχτροις, φευ-
 χεισ κωνσταντινεπολιν καταδικαζεσι δε
 αυτη ερημω η συνοδου, και καταρσει τε
 επισκοπος η ψηφισθαι αυλον μηκει τιω
 αλεξανδρειαν οικειν ινα μη φησι, θορυβεσ η
 σασφ παρων εργαζηαι ιωαννου ο και τας

A Etenim Arsenius iste, seu divinitus im-
 pulsus, seu, ut fertur, ab Athanasii insi-
 diatoribus occultatus, cum quidam ei
 nuntiasset Episcopum ejus causam in dis-
 crimine adductum esse, noctu arrepta
 fuga, pridie quam judicium fieret, Ty-
 rum appulerat. Cum utrumque cri-
 men hoc modo depulsum fuisset, ita ut
 nulla ulterius defensione opus esset,
 prius quidem non legitur in Actis Con-
 cilia, non alia, ut opinor, de causa, quam
 quod indecorum visum est, rem adeo
 turpem atque ridiculam gestis synoda-
 libus inscribere. Quod autem spectat
 ad alterum crimen, accusatores ad de-
 fensionem suam satis esse existimarunt,
 quod dicerent Plusianum quendam
 unum ex Episcopis qui erant sub Atha-
 nasio, jussu illius incendisse domum
 Arsenii: ipsumque columnae alligatum
 loris verberasse, & in cellulam inclusisse.
 Arsenium vero per fenestram aufu-
 gisse. Et quoniam perquirebatur, ali-
 quandiu delituisse; cumque nusquam
 compareret, non sine causa pro mortuo
 habitum esse. Qui cum celebris, & con-
 fessionis gloria clarus esset, idcirco qui
 cum Joanne erant Episcopi eum perqui-
 rebant, accedentes ad Magistratus. Haec
 cum apud se reputaret Athanasius, me-
 tu percelleretur. Simul etiam suspica-
 batur, ne insidiatores opportunitatem
 nacti, ipsum clam interficerent. Denique
 post plurimos concessus, cum Conci-
 lium tumultu ac perturbatione plenum
 esset, accusatoribus & multitudine pro-
 miscua quae circa subsellia erat, simul
 vociferantibus, omni modo tollendum
 esse illum, utpote maleficum ac violentum
 & indignum sacerdotio: ii qui ex
 Imperatoris mandato ad servandam
 Concilii disciplinam Synodo intererant,
 veriti, ne, sicut in seditione fieri solet,
 cuncti facto in eum impetu manus vio-
 lentas ei inferrent, clam ex judicio eum
 subdulerunt. At ille, considerans se
 in urbe Tyro absque periculo morari
 non posse, nec tutum sibi fore adversus
 tantam accusatorum multitudinem co-
 ram inimicis judicibus causam dicere,
 Constantinopolim abscessit. Porro Syn-
 odus absentem eum damnavit, & Epi-
 scopatum ei abrogavit: interdixitque
 ne posthac Alexandria habitaret, ne
 forte, ut aiebant, tumultus ac seditiones
 illic agens excitaret. Joannem vero &

PPP

eos qui cum illo erant, tanquam injustè A
 vexatos, in communionem recepit,
 suumque in clero gradum singulis resti-
 tuit. Deinde gesta Imperatori signifi-
 cant: & ad omnes ubique Episcopos
 scribunt, ne communionem jungantur
 cum Athanasio, neque ad eum literas
 scribant, aut ab eo scriptas accipiant,
 utpote qui criminum de quibus ipsi co-
 gnoverant, convictus fuisset, & per fu-
 gam suam aliorum quoque criminum,
 quibus non respondit, reus esset depre-
 hensus. Adhujusmodi vero sententiam
 in eum ferendam hisce causis adductos
 se esse docent: primum quod ægre fer-
 rent, quod cum Imperator anno præ-
 terito jussisset ut Orientales Episcopi
 Casaræam ejus causâ convenirent, ipse
 non occurrisset, longi temporis mora B
 fatigatam Synodum cernens, & Impe-
 ratoris præcepta despiciens. Deinde
 quod cum plures Episcopi Tyrum con-
 venissent, ipse cum ingenti multitudine
 advenisset, & turbas ac seditiones in
 Concilio excitaret: nunc quidem ob-
 jectis criminibus respondere detre-
 ctans: nunc singulos Episcopos probris
 & conviciis incessens: & interdum qui-
 dem cum ab ipsis vocaretur, minime
 obtemperans; interdum vero judicium
 subire dedignans. De contrafractura
 autem mystici poculi, perspicue illum C
 convictum esse denuntiant, testes hujus
 rei proferentes Theognium Episcopum
 Nicææ, Marim Chalcedonis, Theodo-
 rum Heracleæ, Valentem & Ursacium
 ac Macedonium: quos quidem in Æ-
 gyptum miserant, eo consilio ut in vi-
 cum illum in quo fractus calix dicebatur
 profecti, veritatem pervestigarent.
 Hæc fere sunt quæ scripterunt Episcopi,
 forensi more singula crimina perstrin-
 gentes, ac velut arte quadam calumni-
 am concinnare studentes. Multa ta-
 men ex sacerdotibus qui aderant, hoc
 judicium minime rectum esse existima-
 runt. Ajunt certe Paphnutium con-
 fessorem qui Concilio interfuit, apprehen-
 sâ manu Maximi Hierosolymorum
 Episcopi, jussisse ut surgeret: quasi non
 deceret ipsos qui Confessores essent, &
 qui pietatis causâ oculos effoscos ac pal-
 pites succifos haberent, malorum he-
 minum Concilio sociari.

σὺ ἀλλῶ πάσας, ὡς ἔδίκαιως κακῶς πα-
 θήσας, εἰς κοινῶν ἀποστολῶν, καὶ τῶ
 τῶ κλήρω ἀξίωμα ἕκαστῳ δίδωκαν. ἐ-
 λθοῖσι δὲ τὰ πεπραγμένα τῶ βασιλεῖ, καὶ
 γράψαι τοῖς παλαιῶν ἐπισκόποις, μὴ με-
 ταδέναι ἀλλῶ κοινῶν, μὴ τε γράψαι, καὶ
 τε παρ' αὐτῶ γράμματι δέχεσθαι, ὡς ἐ-
 λεγόμενα ἐν οἷς διήκουν, καὶ διὰ τῆς
 γῆς, καὶ ἐπὶ ταῖς μὴ ἀγωνισθείσας γραφαῖς
 ἀλλοῦ. ἔδήλκον δὲ διὰ τῆς ἐπιστολῆς, ἐπι-
 τοιῶν τῶν προηχθῆναι ψήφον πρώτων
 ὅσον χαλεπαίνουσιν, κατὰ τὴν τῆ βασιλεῖ
 προσέειπεν ἐν τῶ παρελθόντι ἐπι-
 συνελθεῖν αὐτῶ χάριν εἰς καισάρην τῶν
 τῶν ἐν ἐπισκόποις, ὅσα ἀπηνήσειεν, ἐπὶ
 κρῶ χροῶν ταλαιπωρημένη τῶν συν-
 ἰδῶν, καὶ τῶν τῆ κελεύσειν τῶν προσαγμα-
 καλαφρονήσας. πλείονων δὲ συνελθόντων
 εἰς τῶν, ἅμα πλείονα ἀφικέσθαι, καὶ ταῖς
 χάρις καὶ θορυβῶν ἐπιποῖ τῆ συνόδῳ πῶ
 τῶν ἀπολογίας ἀποκρούμεν. πῶ τῶ
 ἐπισκόπων ἕκαστον προσηλακίῶν ἀλλοῦ
 καλέμεν. ἔπ' αὐτῶν, μὴ ὑπακούειν
 ἢ κείνῳ μὴ ἀξίῳ. ἀπεφανῶν δὲ τῶ
 ἐπὶ αὐτῶ ἐπὶ τῆ μουσικῆ πόλιν τῆ
 τῶν καὶ ἡγγέλλον, μάρτυρας ἐπιτοῖ τῶ
 ἰσόμενοι, θεογνιον τὸν νικαῖας ἐπίσκοποι, καὶ
 μάρτυρον τὸν χαλκηδῶν, καὶ θεόδωρον τὸν
 κλειῶν, ἀλλοῦ τε καὶ ἐξασκίον καὶ μακρο-
 νιον. ἐξ ἀπὸς φλανεῖς αἰγυπτιῶν, ὡς ἐπὶ
 νομένους εἰς τὴν κόμην ἐνθα συνελθόντων
 πόλιν ἐλέγετο, τὸ ἀληθῆς ἀνευρεῖν τοιαῦτα
 ἔγραψαν, καθ' ἕκαστον ἐγκλημα διωκτικῶν
 ἐφαφάμενοι, ὅτι οἱ ἐκ τέχνης τῶν ἀλλοῦ
 καλασκευάσαι σπευδάζουσιν. ἐχ' ὑπὸ
 ταῦτην τὴν κρίσιν ἐχθρῶν, καὶ πολλοῖς τῶν παρ'
 τῶν ἱερέων κατεφανῶν λέγεται ἐν παφνυ-
 τῶν ὁμολογητῶν τῆ συνόδῳ ταῦτη παρ'
 μενον, λαβόμενον τῆς χάριτος, ἐξαναστῆσαι
 ξίμον τὸν ἱεροσολύμων ἐπίσκοπον, ὡς ἐ-
 συλλογῆ κοινῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, καὶ
 λογητῶν ἀλλῶ ὄντας, καὶ δι' ἀσέβειαν
 ὀφθαλμοῦ ἀλλῶ κεκομμένους, καὶ ἀ-
 λας ὑπερημένους.